

העלון טעון גניזה
עלון מס' 558
שבת פר' תרומה"
שנת תשפ"א

העלון מוקדש לעילוי נשמת
 יוסף בן רבקה ז"ל
 שושנה בת אסתר ז"ל
 רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
 יורם בן אסתר ז"ל
 בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל

לרפואה שלמה
 שלמה בן ויקטוריה
 אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זינ"א
ויצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

זמני שבת
פרשת "תרומה"

רבינו תם	צאת שבת	הדלקת נרות	פלג המנחה	ירושלים
6.48	6.07	4.54	4.16	תל אביב
6.44	6.08	5.11	4.17	חיפה
6.43	6.07	4.59	4.16	באר שבע
6.45	6.09	5.11	4.18	הפטרה: "ויאמר שמואל"

מטעמים לשולחן

ויקחו לי תרומה (כה, ב)

מדוע נקט הפסוק בלשון לקיחה, ולא נאמר "ויתנו לי", כפי שמתאים יותר לומר לגבי תרומה? זאת ועוד, במדרש (שמות רבה, לג, א) מובא על פסוק זה: "הדא הוא דכתיב כי לקח טוב נתתי לכם תורתני אל תעזבו", הרי לנו, אפוא, פסוק נוסף, שעליו מתעוררת שאלה דומה-מדוע נאמר "לקח...נתתי", תוך ערוב לשונות לקיחה ונתינה, ולא "לקחתי...נתתי"? תרוצן של קושיות אלו יובן בעזרתו של המעשה הבא, אשר ארע **לאדמו"ר מספינקא, ה'חקל יצחק'**: באחד הימים הגיע האדמו"ר לעיר כלשהי ותור ארוך של חסידים ושאר אנשים, אשר חפצו לקבל את ברכת הצדיק, השתך מאחורי דלתו. האדמו"ר קיבל את הבאים, השיב לשאלותיהם, יעץ מה שיעץ וברך כל אחד ואחד, והמתברכים, מצדם, לא שכחו להותיר אחריהם פדיון, כל אחד כפי שמשגת ידו. כעבור שעות אחדות נעמדו הכל לתפילת מנחה, לאחר מכן נערכה סעודה, ובסופה התכבד האדמו"ר בזמון. תוך כדי הברכה שמע אחד החסידים את הרבי מתחנן "ונא אל תצריכנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הולאתם", ומחשבה בלתי ראויה התגנבה למוחו: "נו...לאחר שקיבל סכומי כסף גדולים כאלו במשך כמה שעות, עומד לו הרבי ומבקש 'לא לידי מתנת בשר ודם'..." הרגיש האדמו"ר במחשבתו, פנה אליו ואמר: כאשר בא אלי חסיד, מתנה בפני את צרותיו, ומבקש שאתפיל אל ה' שיושיע אותי, הוא מותיר עבורי שכר טרחה בדמות פדיון ואני עומד ומתפלל עבורו. לעתים עונה לי הקב"ה מיד, ואז אין זה אלא מסחר פשוט- החסיד שלם, ואנוכי ספקתי לו 'שרות'... לפעמים עונה הקב"ה רק לאחר זמן, או אז הכסף אצלי בהלואה, עד שתבוא ישועתו של חסיד זה. אולי יש מקרים, שבהם הקב"ה מחליט לא לענות לבקשתי ולא להושיע אדם זה, ובמקרים כאלה נותר הכסף שאצלי כמתנה. על כך עמדתי והתפללתי: ונא אל תצריכני לא לידי מתנת בשר ודם" ובקשתי מהקב"ה שלא יקרה מצב, שבו לא יושיע את האנשים שאני מתפלל עליהם, והכסף ישאר אצלי בתורת מתנה. ועוד הוספתי ובקשתי "אלא לידי הולאתם" כלומר: שלא יקרה אפילו מצב, שבו הקב"ה ימתין עם רישועה, והכסף ישאר בידי כהלואה-אלא שהקב"ה יענה מיד לבקשותיהם ולתפילותיהם של ישראל! הרי לנו, אפוא, דוגמה לסיטואציה המתפרשת, לכאורה, כנתינה של כסף מחסיד לרבו, אולם באמת אינה אלא לקיחה של דבר יקר ערך הרבה יותר מכסף-ברכה ותפילה-שאותם נותן דוקא הרבי! טיבו של הקשר בין ישראל לבין שבט לוי הינו דומה: שבט לוי לא קיבל נחלה בישראל ובני השבט מתפרנסים מתרומותיהם של שאר השבטים. וקשה, מדוע קבע הקב"ה את שבט לוי בצד המקבל והנטק, הלא באותה מידה יכול היה לפרנס אותם, כמו את שאר השבטים? אלא, שהוא יתברך רצה שבתרומתם של ישראל לשבט לוי, כל אחד ואחד מהם יזכה לקבל חלק בתורתם ובעבודתם הקדושה. נמצא אפוא, שאין זו נתינה מצד ישראל ללוי-כי אם לקיחה של זכות וחלק בתורה! זהו שאומר המדרש: "כי לקח טוב נתתי", הנתינה לשבט לוי אינה נתינה אלא מסחר ולקיחה, ובהוראה לתמוך בשבט זה נתן הקב"ה לעמו "לקח טוב", הלא היא אפשרות נהדרת לקחת חלק בדבר נשגב מאין כמותו! כיצא בכך אף בפסוק שלפנינו: "ויקחו לי תרומה-התרומה למשכן היא זכות שאותה לוקח התורם ולא מתנה שהוא **נותן!** מי שחי את חייו בהתאם לגישה הזו רואה במבט אחר כל נתינה לתלמיד חכם וממילא כל הגישה לתלמידי חכמים שונה בעיניו.

ההלכה השבועית

הלכות שבת זכור

בשבת שלפני פורים, מוצאים שני ספרי תורה, וקוראים בשני בפרשת כי תצא: "זכור את אשר עשה לך עמלק". (והטעם כדי להסמך מעשה המן למעשה עמלק. רש"י מגילה כט.). ולדעת רוב הפוסקים קריאת פרשת זכור היא מצות עשה מן התורה. ומכיון שהלכה רווחת (בש"ע סי' ס"ד) שמצות צריכות כוונה, לכן יש לשליח צבור הקורא בתורה לעורר דעת הקהל, לפני קריאת המפטי"ר בספר תורה בפרשת זכור, ולהודיעם שיכונו לצאת ידי חובת מצות זכירת עמלק ומחייטו שהיא מצות עשה מן התורה, ושגם הוא מצדו מכוין להוציא את השומעים ידי חובתו. שליח צבור שקרא פרשת זכור ויצא ידי חובה, רשאי לחזור ולקרות פעם שנית בצבור להוציאם ידי חובה. יזהירו את הגדולים על הקטנים לבל יפריעו קריאת פרשת זכור על ידי הכאות ברגליהם בעת שמזכירים "עמלק" פן יגרמו מכשול לצבור שלא ישמעו הקריאה כראוי, ולשומעים ינעם. צריך לדקדק לקרות פרשת זכור מתוך ספר תורה כשר. ולכתחילה צריך להוציא לקריאה זו את ספר התורה היותר כשר. מי שזנא ואינו יכול לבוא ולשמוע קריאת פרשת זכור בשבת זו, יכון לצאת ידי חובתו בפרשת כי תצא כשקוראים בה פרשת זכור, ויאמר להשליח צבור שיכון להוציא ידי חובה. [ונכון שעל כל פנים יקרא בשבת זכור פרשת זכור בחומשן]. ספרדי שמתפלל תמיד בבית כנסת של אשכנזים, נכון מאד שיהדר לשמוע קריאת פרשת זכור שהיא מן התורה, מפי שליח צבור הקורא במבטא ספרדי וכן להיפך. (חזון עובדיה)

ויעל המלך שלמה מס מכל ישראל, ויהי המס שלשים אלף איש (מתוך ההפטרה)

בספר **"אדרת אליהו"** הביא בשם **"מקור ברוך"** שדרש פסוק זה דרך רמז: ידוע כי המלך של המסטר אחרא, סמ"ל, חציו קליפה-אותיות ס"מ, וחציו קדושה-אותיות א"ל. ולעיתים לבוא יוסר הרע שבו, הינו אותיות ס"מ, וישארו רק אותיות א"ל, וזו היא שחיסתו, ויתקיים אז "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" (זכריה, יג, ב) דבר זה נרמז כאן בפסוק: "ויעל המלך שלמה" הוא הקב"ה, מלך שהשלום שלו. "מס"-אותיות ס"מ, היא הקליפה, "מכל ישראל", והינו שיעביר רוח הטומאה מן הארץ, שוב לא תשלט עליהם הקליפה וכל מעשיהם יהו טובים. ואז מה ישראל? "ויהי המס שלשים אלף". 'שלשים' מרמז לאות ל' שמיניה שלשים, ו'אלף' מרמז לאות א', הרי אותיות א-ל. וזבה נעשים כלל ישראל בבחינת 'איש-כלומר כולו טוב.

ומתוק האור

סיפור השבוע

התפילה היתה צרמוניה פורמית ומשעשעת מחד, אבל רצינית ועצובה מאידך. כהנוביץ קיפל טליתו ותפיליו ויצא סר עוון, גביני עינו רוטטים להם ואישונו מפזרים יוצים של נקמה. אבל במי? רק במוצאי פורים הנוחה נעלו של פישל קלמן כהנוביץ סמוך לכסאו הקבוע. אך הוא לא היה שם כדי להנות מהשבת האבידה, כביכול. הוא פשוט החליט לנטוש את הקהילה. הם לא יעשו ממנו צחוק.

פרק ג. ראש הישיבה פער את פיו, "אתה רציני מושיק? הוא הופיע שלוש פעמים בחלום שלך?". "כן, כבוד הרב, והוא ציווה עלי מפורשות לגשת לארבעת הבנים שלו ולהורות להם שיתלוו אלי, אחרת הוא לא סולח. לאמיתו של דבר אינני מכיר את בניו ואינני יודע היכן הם גרים. הייתי אז בסך הכל ילד קטן... הגענו לשכונה כחודשיים-שלושה לפני...". "מושיק חזור לסדר, אחרי ערבית אנחנו יוצאים למשימה. אני אאתר את בניו, נקרא גם לאביך, ונשתדל לרצות את המנוח... זה מריח חלום אמיתי" סיכם הרב מינסק. פרק ד'. "הרב לוי שלום. שמי יעקב, אבינו המנוח ברוך מרדכי קופילמיניץ ז"ל היה מתפלל קבוע של הקהילה הזאת. מספר שנים קודם פטירתו (בגיל צעיר יחסית) הוא נכח בתפילת השחר של פרשת 'זכור'. הוא הכיר היטב את החזן פישל קלמן כהנוביץ, ושררו ביניהם יחסי ידידות משפורים למדי. אל תשאל איך למה כמה ומדוע, אבל עקב יום הפורים המתקרב ובא, ולנוכח מחיית עמלק שתגיע עם קריאת 'זכור' נחתה עליו רוח של קונדסות ושובבות. הוא סימן לילד אחד, לסחוב את נעלו של החזן הכהן ולהחביאה במטבח בית הכנסת. האוטוט ביצע את התרגיל בשמחה ולאחר מבצע העלמת הנעל הוא התיישב עם חבריו והביט במחזה. כהנוביץ זעם, אפילו מאד. לא היו שם קול ששון וקול שמחה, אלא קול שבירת ארזים ומקפיץ איילות. כהנוביץ כאמור נמלט מבית הכנסת, ובלביו הקפדה. "כשראש הישיבה הרב מינסק ביקש ממני ומשלושת אחיי להצטרף אליו לפגישה עם פישל קלמן כהנוביץ, חשבנו שהוא מתלוצץ, אבל הוא המתיק סוד. 'כדאי שתאסוף את אחיך ותמתין לי מול הבית של כהנוביץ... מדובר בפיקוח נפש'. 'הגענו ארבעתנו והמתנו. כעבור רבע שעה עצרה מכונית ממנה ירדו ראש הישיבה הרב מינסק וליצידו נער בן ישיבה חמור סבר. 'עלו אחר' ביקש ראש הישיבה. דפקנו על הדלת, ופתח אותה לא לפחות ולא יותר פישל קלמן. 'כן, מה אוכל לעזור לכם?' הוא חיך וסימן לנו להיכנס. 'מושיק, תספר לאדון הנכבד במה מדובר' ביקש ראש הישיבה. 'אדון כהנוביץ, באתי לבקש ממך סליחה... כזכור לך לפני מספר שנים נעלמה לך הנעל השמאלית בפרשת 'זכור'... אני העלמתי אותה" סיפר מושיק. 'פה מאד לבקש סליחה' רטן כהנוביץ, והרצין "אבל מה עושים פה הבנים של ברוך מרדכי קופילמיניץ. מה הם קשורים לסיפור הזה?". "לא באתי בחינם" הסביר הנער "בשבועיים האחרונים הופיע בחלומי שלוש פעמים המנוח ברוך מרדכי קופילמיניץ, ודרש ממני לבוא אליך ולהתנצל, יחד עם ארבעת בניו...". "ידעתי שזה הוא!!" ניתר כהנוביץ ממקומו וכמה טיפות זיעה כעסניות ניתזו ממצחו. "לא סולח לך!! לא סולח לך קופילמיניץ, עד יום מותי לא אסלח לך על הביזיון הפומבי שהוא עשה לי בשבת 'זכור'... הוא זה שפיתה אותך לגנוב לי את הנעל השמאלית והפך אותי לסיר לחץ מבעבע מעצבים. בגללו נטשתי את הקהילה, לא – סולח – לו!! קלטתי – באותו בוקר – על פניו עווית של גיחוך... אבל לא היה לי האומץ להוכיחו בפניו...". כהנוביץ התיישב על הספה מזיע, נושף ושואף. 'אדון כהנוביץ' המשיך מושיק לספר "קופילמיניץ ממש בכה בחלום. הוא אמר לי שבבית דין של מעלה לא מתייחסים בזלזול למעשה הזו, ומה שנראה כאן מצחיק ומשעשע, שם הדין מתוח נורא נורא... אנא סלח לו" התחנן הנער. 'ר' לוי, אחזה בנו צמרמורת ממש, וחדרת דין עטפה אותנו. כמה ענק הוא עומק הדין! אבא שלנו נראה מתייסר בשמים בשביל מעשה קונדס שכזה... וריבוננו של עולם, מעשים שכאלה שאדם לעיתים דש בעקביו, עומדים לו כקטגורים מאיימים, ואין שכחה ואין ויתור עד שירצה את חבריו. כששמענו את דבר המעשה, התחננו שוב ושוב בפני כהנוביץ "רחם על אבא שלנו, כאבך כאבנו... ראה כי גם בית דין של מעלה ריחם עליו ואיפשר לו לבקש סליחה... נו ואם הם מרחמים אתה לא תרחם?!". הנוביץ ביקש את סליחתנו וביקש שנשוחח עמו רק כעבור מספר ימים, כי מלאכת מיגור ההקפדה אינה קלה עליו, ולא מילתא זוטרא היא. רק אחרי כשבוע ימים, שמענו ממנו סוף סוף "הצלחתי למחול, מחיתי את הגדל האחרון של הקפדה...". "אדון לוי, אני ממש מתחנן בפניך לפרסם סיפור נורא זה, שאולי יגרום טלטלה לטיפוסים שיש להם נטייה לליצנות, שמתבדחים על חשבון הזולת בסתר או בגלוי, ומעמיקים לעצמם את באר השחת. ומי יתן והמי יתן אל ליבו, והיה החיזוק הזה לעילוי נשמת אבינו האהוב ברוך מרדכי בן בלומה שרה פיגוע. ת.נ.צ.ב.ה."

באדיבות המחבר - הרב קובי לוי ה"ו

פרק א' -תמוז תשע"ד. נו באמת, אף אחד לא יכול להפנות אצבע מאשימה ולומר שמצב רוחו השפוף של הנער היקר מושיק שוטנבלום, נובע חלילה מלחץ לימודים או היתקלות בלתי צפויה עם המשגיח – נעים הסבר – הרב גבריאל אפשטיין. ובכלל, שוטנבלום בן ה-13.5 הוא מן הטובים והמתמידים בישיבה הקטנה, ושמו הטוב כבש את היכלה ושגור תדיר בהערכה רבה בפי ראשיה. אלא שענן העצב שעטף אותו היה ניכר לעין... יותר מדי ניכר לעין. אם היינו ציירים ולא סופרים, היינו עוטים צבע אפרורי משהו על לחייך, יוצרים קימוט או שניים של דאגה על מצחו, ומושחים מכחול עגמומי שחרחר של דאגה בתוך אישוני ומעל עפעפיו. אלא שסופרים אנחנו ולא ציירים, ונוכל לכתוב שכל של עמזו. הוא הגיב לתפילות בזמן, שקד על הגמרא עם רוח, ולא מוצא את צמיו. אבל היו כמה דקות או שניות, שהוא בהחלט ידידו החברותא נתן אסלם, אבל היו כמה דקות או שניות, שהוא בהחלט מחפש אולי מלאך שהגשים את עצמו, הנושא בידיו מזור לקדרותו. נניח. כשהרב אפשטיין המשגיח עדכן את ראש הישיבה בנדון, נתקעו אישוני של הרב נחמיה מינסק בפניו האפורות של מושיק וסרקו אותם ישר והפכו. "אתה צודק בהחור מתוח, מבוהל, משהו מייסר אותך. אי אפשר להתעלם מכך... או.קיי. אפשטיין צא לדרך. אם מדובר בבעיה ברט-טיפול אשמח לשמוע שענן העצבות התפוגג ממנו, ואם לא, אז אני כאן". כימיה גדולה לא חיברה בין הצורב הציני שוטנבלום למשגיח שלו אפשטיין, כך ששיחת הנימוסין בין השניים, עלה העלתה על עצמה יותר מאשר קומץ משפטים לא מחייבים וחלוקת עבודה ברורה. במהלך אחרות, המשגיח שואל, התלמיד עונה, מה עונה? "הכל בסדר כבוד הרב, לא חסר לי כלום, באמת שלא... אולי לא ישנתי טוב? יכול להיות, אך לישון מוקדם... לא לא, שום דבר אינו מעיב עלי...". אפשטיין לא נולד שלושם, ובצלקון מסע חייו היו חרוטים שמתוהם של מאות תלמידים שעלו ירדו, סטו וחזרו, ונזקקו לטוב ליבו ולמילותיו החמות. כתפו מצד המשגיח. קורה. בהחלט קורה. ראש הישיבה נחמיה מינסק נזעק אל הדגל. הוא ביקש לקרוא לשוטנבלום למשרדו. בצעדים איטיים וכושלים קלות נכנס התלמיד והתיישב מול רבו, עינו שמוטות אל השולחן הארוך. עליו מונחים ערימות ספרי קודש, מנורת לילה מיושנת וכמה עפרונות. הרב מינסק חיטט במגירה והוציא משם סוכריית מנטה. "מושיק, אינני נוהג לכבד במנטה את אורחיי, אבל אתה אורח מיוחד, קח מנטה ותברך עליה. גם אתה אוהב סוכריית מנטה?" חיך הראש ישיבה מבין אישוניו. מושיק נטל את הסוכריה מיד רבו והניחה ליצידו. "אוהב, אוהב" הפטיר בלחש. "אולי תשתה משהו?" הציע ראש הישיבה ושלף מן המקור הקטן חצי בקבוק מיץ תפוחים ומזג לכוס פלסטיק. "אני שומע!" חרץ בקול חד הרב מינסק את האווירה העמומה "אני שומע". פרוש הדברים ידוע לי שאתה עצוב, מתוח מיסור, מבוהל, ועכשיו אני ממתין להסבר מבלי הקדמות ושאר ירקות. שתיקה ארוכה. כמה זבובי קיץ סבבו את ראשו של מושיק שניסה לשווא להרחיקם. המאורר חרק מעל ראשו בקיר המערבי, ושמש הצהריים היכתה על פניו, חדרת בעקשנות דרך הקיר המזרחי. נו, לך תספר לראש הישיבה... "זה חלום...". לחש "זה... חלום." "חלום?" פער ראש הישיבה שתי עיניים חקרניות, "הרי אנחנו לא טיפוסים של פנטסיות וכאבות ואמונות תפלות...". "חלום...". כן חלום" זקף מושיק את ראשו. "חלום מבהיל." "אני שומע!" חזר הרב מינסק על הודעתו.

פרק ב' - שבת פרשת זכור. אדר תשס"ח. פישל קלמן כהנוביץ נקרא לשמש חזן של תפילת שחרית. כנחם רזיזים הם כידוע, אם כי ישנם לשונות רעות הטוענות שלעיתים גם עצבניים הם... פישל קלמן צעד באיטיות לדוכן, עטור תפילין ועטוף בטליתו הבהוקת ואמר "קדיש" תוך שימוש בטון היותר דקיק של מיתרי גרונו. "ברוך הוא" "ברכו את השם המבורך" הוא משך את המילים. הן, הן, פישל קלמן אהב את תפקיד שליח הציבור, ויותר אהב ונהנה להשיל את נעליו מעל רגליו ומן הדוכן לברך בנועם שיח, את שארית הברכה ברכות הכהנים, בעוד אחיו הכהנים ניצבים להם סמוך ונראה לארון הקודש. "וישם – לך – שלום" היה זה סוג של אקט מלכותי, שהוסיף המון כבוד והערכה פנימית ליהודי היקר הזה, שעסק רוב זמנו במכירת כלי בית בחנותו הקטנה הסמוכה לכיכר המרכזית של העיר. אבל כאן, על גבי הדוכן הוא חזן וגם כהן, משמש כצינור שמיימי זך טהור ומופלא, להשפיע ברכה עד בלי די על אחיו מן השדות, ולא קמעונאי פשוט של צלחות וסכו"מים יוקרתיים ככל שהיו. בית הכנסת היה מלא מפה לפה, וברכת הכהנים כלל לא הקרינה אוירה פורימית אלא רצינית ראויה, כיאה לקהילה של בני תורה. אחרי הברכה הוא וקרבו, מלאים כלות את סביבתו. "איפה הנעל?" שאג כהנוביץ אחרי הנעל השמאלית. זו, נעבעך, פשוט התנדפה לה. הוא עסק עוד כמה שניות בנפנוף רגלו השמאלית במישוש חסר סיכוי של השטיח שמתחת לדוכן, אך שומכום השמאלית איננה!! "נו, נו, נו" סנטו בו המתפללים שימשיך, והוא המשיך לא לפני שגל צונאמי של כעס אדיר מימדים פילח אל ליבו וקרבו, "מי לקח לי את הנעל, אני ממש מקפיד על כך...". למותר לציין, שהכהן נבעלו הימנית היחידה הפך לבדיחה משעשעת מצד הילדים שהתגלגלו מצחוק, ופה ושם ניתן היה להבחין בחיובים דקיקים של מתפללים שניסו לשוות לעצמם – איכשהו – ארשת רצינית. מה שהתחולל בסיוע

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעת... ..

קרובת משפחה חלתה בנגיף, אישה מבוגרת. אשפז אותה, ואז נודע לי שהיא מורדמת ומונשמת ושהמצב שלה מאד קשה. הרופאים דברו עם הילדים, ואמרו להם שאין לה סכוי. רופא אחר אמר שיש ששית סיכוי, שזה כלום. היה לה גם מחלות רקע, אז המצב לא היה קל בכלל. הילדים שלה היו נואשים, כשהם ספרו לי שהרופאים אמרו להם לבוא להפרד, כבר לא יכולתי לשמוע, אמרתי להם שתפקיד הרופא הוא לרפא ולא לייאש ולא לחרוץ גורלות של אנשים. מיד התקשרתי ל"חסדי ינון" והזמנתי עבורה "פדיון נפש". וביום חמישי בבקר עשו את הפדיון. ביום ששי בערב, היא התעוררה והתחילה לנשום בכוחות עצמה. בהתחלה היתה מבולבלת, ובכיתה, ואז היא ספרה סיפור מצמרר. בין בכי לבכי היא ספרה שראתה את הוריה שנשפו בשואה, והיא היחידה ששרדה מהתופת. והם מראים לה קבר. והיא עומדת שמה ופתאום אמא שלה אומרת לה, לא ללכת לשם. זה לא הזמן שלך, את צריכה לחזור, עוד לא הגיעה הזמן שלך. ומשכה אותה משם והיא התעוררה, ולכן בכתה. אחרי זה התחילה להתאושש והעבירו אותה לשיקום, כי לא יכלה ללכת מכל התקופה שעברה. ולאחר השיקום שחררו אותה לביתה עם ילדיה ונכדיה. וכיום מתפקדת כרגיל. הכל תקין. ישתבח שמו. גם עם חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל יתיאש מן הרחמים... זה היה קידוש השם גדול, כי ראו בחוש את יד ההשגחה... שהשם מנהל את העולם ואין עוד מלבדו! שבע"ה זכוי הרבים יעמוד לזכותה, ויהיה לה אריכות ימים ושנים טובות בע"ה...

בעילום שם

לפני כחודש ניגשתי לטסט נהיגה, ורציתי כמובן לעבור אותו בהצלחה, אז התקשרתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" שבעזרת השם, יהיה סיעתא דשמיא. וב"ה עברתי את הטסט בהצלחה. תודה לבורא עולם ותזכו למצוות!

ע.ת. (המרכז)

התחלתי את מסעי בתור בחורה בשידוכים שארך כשנתיים, ניסיתי כמה וכמה סגולות והחלטתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" כדי למצוא את אשר אהבה נפשי ובאמת כך היה. ברוך ה' חודש לאחר מכן פגשתי את בחיר ליבי וחודש אחר כך התארסנו בשעה טובה ומוצלחת! שום תפילה ודמעה אינה הולכת ריקם! תודה ל ה' שזיכה אותי לערוך פדיון ולזכות לישועה!

בעילום שם

לבעלי היה חשש לתסחיף ראתי, הוא אדם מבוגר וזה מאד הלחיץ אותנו. הוא אושפז. ועשו לו בדיקות והיו צריכות להגיע תוך 3 ימים. במקביל התקשרתי מיד ל"חסדי ינון" ועשיתי לו "פדיון נפש" שנשמע בשורות טובות בע"ה. למחרת התוצאות הגיעו והכל יצא תקין ב"ה, והשתחרר הביתה... תודה לבורא עולם...

בעילום שם

לאחינית שלי, תינוקת בת 11 יום גילו זיהום קשה בכל הגוף, היה לה חשש לדלקת כרום המח, עשו לה אפילו הבדיקה הזאת בגב שבודקים את נוזל השדרה. הילדה היתה כולה נפוחה. עשיתי לה את ה"פדיון נפש" ב"חסדי ינון" ביום רביעי וביום חמישי שיחררו אותה הביתה, אמרו שהממדים שלה תקינים, נתנו לה טיפול חיצוני והכל עבר לה. ישתבח שמו... אין עוד מלבדו!

בעילום שם

בא' באדר מכריזין על השקלים

אין שנמחה גדולה ומפוארת לפני הקב"ה
אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות וגרים.
שהמשמח לב העניים האלו דומה לשכינה!
לתרומות מחצית השקל ומתנות לאביונים
שיחולקו בו ביום.

03-6182992

או באתר: www.hasdeyinon.org

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

ד"ר ויקטור פרנקל, רופא ווינאי ידוע ששהה באושוויץ במשך כשלוש שנים, נשאל לאחר המלחמה: "מדוע מבין האסירים אשר שימשו בתפקיד "קאפו" (היהודים שהיו ממונים על האסירים במחנות הריכוז) בגיא ההריגה, לא היה אפילו רב אחד? מה היה סוד חסינותם של אותם אנשים, בו בזמן שאנשים משכילים אחרים שיתפו פעולה עם הנאצים בניסיונם להישאר בחיים?" השיבם הרופא: "אדם אשר רואה תכלית בכל מה שקורה לו, אינו מאבד את צלם אנושי! הוא יבכה, הוא יכאב, הוא יצעק, אולם הוא לא יתייאש..." לעתים נדמה לנו שאילו היינו רואים במוחש את ידו הגדולה של הקב"ה היו חיינו קלים יותר. נדמה לנו שאילו הייתה הנהגת הבורא גלויה היו אמונתנו והשקפותינו בהירות יותר. מטרתנו בעולם היא לבחור בטוב ולברוח מפני הרע. הבחירה היא יסוד חיינו, לשקול בין שתי אפשרויות הניצבות לפנינו ולבחור בטוב - "ובחרת בחיים". לו בורא עולם היה מתגלה אלינו בכל צעד הייתה נמנעת מאיתנו הבחירה, עבודת הבורא הייתה קלה יותר, אך השכר עליה היה מזערי וללא ערך. מגילת אסתר מלאה הסתר פנים, אך אם אדם קורא בה שלב אחר שלב הוא רואה במוחש איך ידו של הבורא מסובבת את הכל. במילים "מגילת אסתר" חבויות שתי מילים מנוגדות - "מגילה" - מלשון גילוי, "אסתר" - מלשון הסתר. גם בחיינו הכל מוסתר, בורא עולם מסתיר את עצמו, אך הוא קיים בכל פעולה, בכל צעד, משגיח על כל בריה, צומח ודומם. תפקידנו לגלות אותו בכל דבר, להבין שכל הקורה בחיינו מושגח עד לפרט האחרון. עלינו להכניס לראשנו את העובדה שדווקא חוסר הבהירות הוא המקנה לחיינו את מימד הבחירה, והוא המאזן את העבודה הרוחנית שלנו. כשנעשה זאת נוכל לעבור כל מכשול, לשמוח גם כשמעט קשה, לצחוק גם כשעצוב, לברך על הרעה שלא תבוא, כשם שמברכים על הטובה. בורא עולם נמצא איתך גם עכשיו, הוא לא יעזוב אותך לעולם, הוא מנווט את חיך בדרך שהכי טובה לך... צום קל ומועיל.

רונו קרתא

פדיון מיוחד
בליל כורים

"פדיון נפש" מיוחד ב"חסדי ינון"

בחצות הלילה, כשהשמים פתוחים
ומזלם של ישראל מתגבר ונוסק לשחקים

מסירת שמות בקו הישועות
03-6182992

בסיעתא דשמיא יצא לאור ספר
חובות הלבבות
שער הבטחון המתורגם
מאת רבנו בחיי אבן מקודה זצ"ל.

בשפה עכשווית וקולחת
מתאם לקורא בו זמנו
ממרחק של 1000 שנה
כתביו של רבינו בחיי
אקטואלים מאי פעם,
לממתמודדים עם
נסיגות השפעת
והחומריות של דורנו.

חדש!

הדרך לשלוח הנפש
ניתן להשיג "בחסדי ינון" 03-6182992

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשלוח" //

לע"נ חבן טראקי, יסמינה בת מסעדה, יהושע בן עזיה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוה, אמילי בת רוה, צביבן אילנה דל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...
ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440